

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์อันเป็นทรัพยากรที่ทรงคุณค่าของสังคม ให้มีคุณภาพและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตามยุคสมัย และสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของประเทศและสังคมโลกตลอดเวลา การศึกษายังได้รับการยอมรับไว้ในรัฐธรรมนูญว่าเป็นเครื่องมือกลไกและพื้นฐานที่จะสร้างคนไทยให้เป็นผู้ที่มีความรู้คู่คุณธรรมและมีคุณภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 : 36) ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้การจัดการศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานวัฒนธรรม การสร้างความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กรมวิชาการ, 2544 : 2)

การจัดการศึกษาที่สำคัญเพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพของคนในประเทศให้เท่าเทียมนานาชาติได้นั้นควรจัดการศึกษาให้มีศักยภาพตั้งแต่ในระดับปฐมวัย (สิริมาภิญาอนันตพงษ์, 2545 : 142) เพราะการจัดการศึกษาในระดับนี้เป็นการศึกษาพื้นฐานสำหรับชีวิตในอนาคตที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็ก ที่ต้องสอดคล้องกับโลกในยุคปัจจุบัน ซึ่งเป็นโลกแห่งวิทยาการสมัยใหม่และข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัย มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2542 : 8) หากพื้นฐานในขั้นนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมอย่างบริบูรณ์แล้วการเรียนรู้ในขั้นต่อ ๆ ไปย่อมประสบความยากลำบาก และยากที่ผู้เรียนจะพัฒนาได้อย่างเต็มตามศักยภาพ ด้วยเหตุนี้ จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาปฐมวัยจึงไม่ใช่เป็นเพียงการเตรียมตัวเด็กเพื่อให้พร้อมที่จะเข้าเรียนต่อในระดับประถมศึกษาเท่านั้น แต่ควรเป็นการช่วยเด็กให้ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมในวัยเริ่มต้นอย่างมีความสุข มีความสามารถในการคิด

การใช้ภาษา การแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ มีความเชื่อมั่น มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง
(นภเนต ชรรณบรร. 2546 : 81)

การส่งเสริมและพัฒนาเด็ก ผู้ดูแลเด็กจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมพัฒนาการเด็กว่าเป็นเสมือนประสบการณ์ ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ มีทักษะ ทำให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์ มีความมั่นใจกล้าแสดงออก และเล่นร่วมกับผู้อื่นได้ (ทัศนีย์ นาคุลทรง. 2546 : 190) ดังนั้น กิจกรรมการเรียนการสอนจึงควรมีการเปลี่ยนวิธีเรียนจากกลุ่มใหญ่มาเป็นกลุ่มย่อย และยึดความแตกต่างระหว่างผู้เรียนแต่ละคนเป็นหลัก ซึ่งจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (วีรวรรณ มณีเนวล. 2543 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Johnson and Johnson. 1987 : 30) ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันแก้ปัญหาให้บรรลุผลได้ดี โดยอาศัยสมาชิกในกลุ่มร่วมกันรับผิดชอบ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน วิธีการเรียนรู้ที่สามารถตอบสนองความต้องการของเด็กได้วิธีหนึ่งคือ จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นยุทธศาสตร์การเรียนรู้ โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญวิธีหนึ่ง ที่มีการจัดกลุ่มการทำงานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มพูนแรงจูงใจทางการเรียนไม่ใช่วิธีการจัดการเรียนเข้ากลุ่มรวมกันแบบธรรมดา แต่เป็นการรวมกลุ่มย่อยอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน กล่าวคือสมาชิกแต่ละคนในทีมจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการเรียนรู้ และสมาชิกทุกคนจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อที่จะช่วยเหลือและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของสมาชิกในทีม (สมศักดิ์ ภูวิภาดาบรรณ. 2544 : 3) ชนาธิป พรกุล (2544 : 71-72) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะทำให้ผู้เรียนได้รับสิ่งต่อไปนี้คือ 1) การพัฒนาสติปัญญา มีทักษะการคิด การสื่อสาร การแก้ปัญหา 2) ทักษะทางสังคม เช่น การร่วมมือ การช่วยเหลือ การปฏิสัมพันธ์ในทางสร้างสรรค์ ความอดทนต่อความแตกต่าง เรียนรู้ในการพึ่งพาผู้อื่น มีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการทำงานเป็นทีม 3) การพัฒนาตนเอง เช่น ควบคุมตนเองในการเรียน เข้าใจตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง มีความมั่นใจ 4) ความเท่าเทียมกัน ยอมรับว่าทุกคนเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะมีความแตกต่างในเรื่องใด การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง และจากผลการวิจัยของนักวิชาการและนิสิตนักศึกษาพบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น ดังเช่นงานวิจัยของ เพ็ญศิริ ไตรธรรมเจริญ (2547 : บทคัดย่อ) ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้อาษาไทย เรื่องการเขียนเล่าเรื่อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยกระบวนการกลุ่มแบบ Co-op Co-op ผลการวิจัยพบว่า ผลการประเมินการดำเนินการจัด

กิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่ม นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน นักเรียนอ่อนมีความรู้สึกภาคภูมิใจและมั่นใจในตนเองมากขึ้น นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันมากขึ้น นักเรียนมีความสนุกสนานและมีความพึงพอใจในกิจกรรมการเรียนการสอน สายฝน ศิริพันธ์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้แบบร่วมมือ และขนาดของกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเล่นเกม และเทคนิคการตรวจสอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจิตินา อุ่นใจ (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบพัฒนาการของการคิดแบบอเนกนัยของเด็กปฐมวัยที่ได้รับประสบการณ์การเรียนแบบร่วมมือกับประสบการณ์ตามแผนปกติ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับประสบการณ์การเรียนแบบร่วมมือกับเด็กปฐมวัยที่ได้รับประสบการณ์ตามแผนปกติมีพัฒนาการของการคิดแบบอเนกนัยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับประสบการณ์การเรียนแบบร่วมมือมีความสามารถในการคิดแบบอเนกนัยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับประสบการณ์ตามแผนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด มักขึ้นกับบทบาทของครู ครูจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนบทบาทของตนให้สอดคล้องกับแนวคิด ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ครูจะต้องทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน ให้คำปรึกษาชี้แนะแก่ผู้เรียน เกื้อหนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญเด็กควรมีโอกาสเรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้สำรวจสิ่งรอบตัวผ่านการเล่น ค้นคว้า ค้นพบด้วยตนเอง ได้มีโอกาสคิดแก้ปัญหา เลือกลงมือตัดสินใจ ใช้ภาษาสื่อความหมาย คิดริเริ่มสร้างสรรค์และอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข (ทัศนีย์ นาคคุณทรง. 2546 : 1)

ครูจึงเป็นบุคลากรที่มีบทบาทสำคัญต่อการอบรมเลี้ยงดูและจัดประสบการณ์ให้เด็กได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ ส่งเสริมให้เด็กรู้จักการสังเกต สำรวจ สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น และสิ่งรอบตัว ยิ่งเด็กมีความสนใจกระตือรือร้นในตนเอง ยิ่งทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย ผู้ที่รับผิดชอบดูแลเด็กจึงต้องส่งเสริม สนับสนุน ให้ความรัก ความเข้าใจ และความเอาใจใส่ เด็กวัยนี้เป็นพิเศษ เพราะจะเป็นพื้นฐานที่ช่วยในการเตรียมความพร้อมให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนและการใช้ชีวิตของเด็กต่อไปในอนาคต การเตรียมบุคลากรครูจึงเป็น

สิ่งสำคัญ ครูเป็นบุคลากรหลักที่จะต้องจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนอย่างมีขอบข่าย และกว้างขวาง จึงจำเป็นต้องตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการสอน ของตน ตลอดจนพัฒนาความสามารถของคนที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือ การพัฒนาบทเรียนให้เหมาะสมกับเทคนิค ยุทธวิธี และสื่อการเรียนการสอนให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการ เมื่อครูเกิดความตระหนักและยอมรับว่าควร เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนแล้ว ครูจึงควรจะได้รับความรู้ความเข้าใจว่าตนเอง จะต้องทำอะไร และทำอย่างไร สิ่งเหล่านี้อาจให้ความรู้แก่ครู โดยวิธีการต่าง ๆ เช่น การฟัง บรรยาย การสังเกตการสอน การอบรม เป็นต้น (กรมสามัญศึกษา. 2544 : 7)

สภาพปัจจุบันการดำเนินการจัดการเรียนการสอนของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาล เมืองร้อยเอ็ด เปิดสอนระดับชั้นเด็กเล็ก (ก่อนระดับการศึกษาปฐมวัย) อายุตั้งแต่ 2 ปี 6 เดือน - 5 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และด้านคุณธรรมจริยธรรม และใช้หลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ จากการประชุมในวันที่ 25 ตุลาคม 2550 เพื่อสรุปผลการดำเนินงานในภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2550 และเตรียมความพร้อมก่อนเปิดภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ครูผู้สอนมีความคิดเห็นและมีข้อสรุปร่วมกันว่า ควรมีการปรับปรุงและพัฒนาการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนให้เด็กสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีทักษะทางสังคม ทักษะใน การทำงานกลุ่ม และทักษะการสื่อสาร เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันแม้จะใช้ การสอนโดยวิธีการของมอนเตสซอร์รี่ ที่ส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยตนเอง เลือกทำอุปกรณ์ ตามความชอบ และความสนใจของตนเอง แต่ยังไม่ทำให้เด็กทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เด็กยัง ไม่มีทักษะทางสังคม ทักษะในการทำงานกลุ่ม และทักษะการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอ ให้ใช้การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เพราะเป็นวิธีการจัด การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญอีกวิธีการหนึ่ง ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) นี้สามารถทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางสติปัญญา มีทักษะการคิด การสื่อสาร การแก้ปัญหา มีทักษะทางสังคม มีปฏิสัมพันธ์ในทางสร้างสรรค์ เรียนรู้ ในการฟังพาทู้อื่น มีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการทำงานเป็นทีม ควบคุมตนเองใน การเรียน เข้าใจตนเอง มีความมั่นใจ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นที่ ประชุมจึงมีข้อสรุปร่วมกันว่า จะใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ใน การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นและพัฒนาผู้เรียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ โดยจะจัดให้มีการพัฒนาครูผู้สอนให้มีความรู้ความเข้าใจ และมีความสามารถในการจัดการเรียนรู้

แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบุคลากรศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด ให้มีความรู้ความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
2. เพื่อพัฒนาบุคลากรศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด ให้สามารถจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

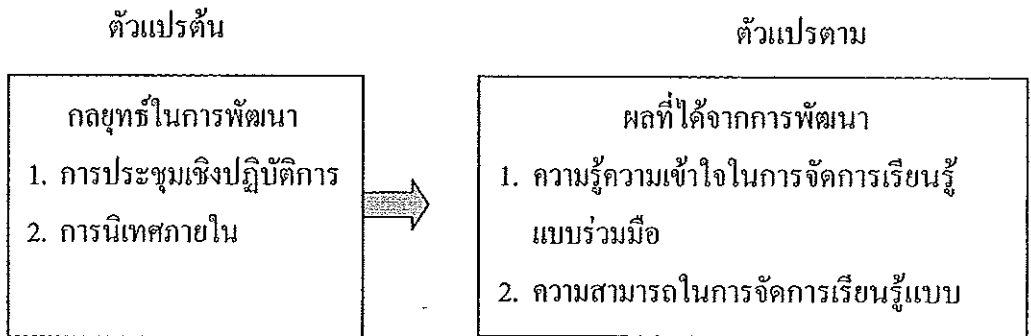
ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย มีจำนวน 5 คน ได้แก่ ครูผู้ดูแลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด
2. พื้นที่ทำการวิจัย ได้แก่ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
  - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กลยุทธ์ที่ใช้ในการพัฒนาครูในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประกอบด้วย
    - 3.1.1 การประชุมเชิงปฏิบัติการ
    - 3.1.2 การนิเทศภายใน
  - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการพัฒนาครูในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประกอบด้วย
    - 3.2.1 ความรู้ความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
    - 3.2.2 ความสามารถในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
4. วิธีการวิจัย ใช้หลักการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยดำเนินการ 4 ขั้นตอน ได้แก่
  - 4.1 ขั้นการวางแผน (Planning)
  - 4.2 ขั้นการปฏิบัติ (Action)
  - 4.3 ขั้นการสังเกต (Observation)
  - 4.4 ขั้นการสะท้อนผล (Reflection)
5. ระยะเวลาดำเนินการวิจัย ดำเนินการวิจัยตั้งแต่เดือนมกราคม - มีนาคม 2551

กรอบแนวคิดการวิจัย

1. กรอบแนวคิดของการวิจัยในครั้งนี้ สามารถเขียนเป็นภาพประกอบ 1 ได้ดังนี้

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

2. กรอบแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ใช้กรอบการเขียนแผนการเรียนรู้ของ กรมวิชาการ ซึ่งมีส่วนประกอบดังนี้ (กรมวิชาการ. 2544 : 49)

- 2.1 สาระสำคัญ
- 2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 2.3 เนื้อหา
- 2.4 กิจกรรมการเรียนรู้
- 2.5 สื่อการเรียนรู้
- 2.6 การวัดและประเมินผล

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาบุคลากรในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การดำเนินการเพื่อ ส่งเสริมครูผู้ดูแลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด โดยพัฒนาให้บุคลากรครูมี คุณลักษณะต่อไปนี้

- 1.1 ความรู้ ความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง ครูมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด หลักการ องค์ประกอบ เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ วัดได้จากการทดสอบความรู้ความเข้าใจด้านการจัดการเรียนรู้

แบบร่วมมือ

1.2 ความสามารถในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง ครูมีความสามารถในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และสามารถจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือได้ วัดได้จากความสามารถในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และความสามารถในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ มีส่วนประกอบคือ สารสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล ส่วนความสามารถในการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ (ทิสนา แคมมณี. 2542 : 196)

1.2.1 การวางแผนการจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย การกำหนดจุดมุ่งหมายของบทเรียน กำหนดขนาดของกลุ่ม กำหนดองค์ประกอบของกลุ่ม กำหนดบทบาทของสมาชิกแต่ละคน การจัดสถานที่ที่เหมาะสม การจัดสาระ วัสดุหรืองานที่จะให้ผู้เรียนทำ

1.2.2 การสอนหรือการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย การชี้แจงเกี่ยวกับงานของกลุ่ม เกณฑ์การประเมินผลงาน ความสำคัญและวิธีการของการทำงานและเกื้อกูลกัน วิธีการช่วยเหลือกันระหว่างกลุ่ม ความสำคัญและวิธีการในการตรวจสอบความรับผิดชอบต่อหน้าที่ พฤติกรรมที่คาดหวัง

1.2.3 การควบคุมกำกับและการช่วยเหลือกลุ่ม ประกอบด้วย สมาชิกกลุ่มปรึกษาหารือ สังเกตการทำงานของกลุ่ม ช่วยเหลือกลุ่มตามความเหมาะสม สรุปผลการเรียนรู้

1.2.4 การประเมินผลและวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ ประกอบด้วย การประเมินผลการเรียนรู้ การวิเคราะห์กระบวนการทำงานและกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน

2. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง วิธีการเรียนที่มีการจัดกลุ่มการทำงาน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และเพิ่มพูนแรงจูงใจทางการเรียนของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม โดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม

3. กลยุทธ์การพัฒนา หมายถึง วิธีการหรือกลยุทธ์ในการดำเนินการพัฒนาให้ครูมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้กลยุทธ์ ดังต่อไปนี้

3.1 การประชุมเชิงปฏิบัติการ หมายถึง การดำเนินการให้ประสบการณ์แก่ครูด้วยวิธีการเชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และฝึกให้เขียนแผนการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาครูให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดี

มีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือได้

3.2 การนิเทศภายใน หมายถึง การให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา ส่งเสริม สนับสนุนและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนางานให้ดียิ่งขึ้นระหว่าง ผู้ร่วมวิจัยในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อให้สามารถจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือได้ อย่างถูกต้อง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นการปรับปรุงพัฒนาครูในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อเป็นประโยชน์ ในการพัฒนาคุณภาพในการจัดการเรียนการสอนของนักเรียน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลเมือง ร้อยเอ็ด
2. เป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปประยุกต์ใช้พัฒนาครูในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY